

Lønninger i enhver Forretning, som naturligtvis oppebæres af den højeste Betydelse, ellers vilde falde i Opholdskommunen, og derved vilde man komme til at lægge en overdreven Bægt paa Opholdskommunens Andel i den hele Bæftatning. Vi mene, at Opholdskommunen kan være tilfreds, naar den faar 10 pCt. forlods, og den øvrige Del af Bæftatningen fordeles ligelig mellem alle Kommunerne, altsaa Opholdskommunen iberegnet. I § 12 er der en lille Bestemmelse, som jeg kun lige skal gøre opmærksom paa; den løser en anden Vanskelighed i det hele Bæftatningspørgsmaal. Den gaar ud paa, at det aldeles overlades Kommunerne at give Afkald paa den mellemkommunale Mellemregning, naar den kun angaar et Beløb, som Kommunen ikke bryder sig om at have Ulejligheden med at opkræve. Men der søjes til, at disse Regler overhovedet ikke ere anvendelige, naar det Beløb, der tilkommer den paagældende Kommune, ikke overstiger 2 Kr. Man vil deraf se, at naar man bærer den mellemkommunale Beregning paa Toprocentstyret, vil et Beløb af 2 Kr. svare til en Gjendomsværdi af ca. 2,500 Kr. Derved undgaa vi at komme til Dvgørelse af meget smaa Gjendomsstykker, hvad der ellers tidligere har været meget Bæsvær ved, nemlig i Tilfælde, hvor et lille Stykke af en Ejendom gif ud over Kommunens Grænse og altsaa skulle være Genstand for mellemkommunal Bæftatning. Det undgaa man, naar man holder sig til den Regel, at en saadan Aregning kun kan finde Sted for Ejendomsstykker, der have en Værdi af over 2,500 Kr., og det er dog en ikke saa ganske lille Ejendom. I § 14 er der foreslaaet en Regel, der sigter til at fri Kommunerne for en Ufsik, der siges i de senere Aar at gaa i Svang rundt omkring, nemlig den, at de stattepligtige regne ud, at naar de lade være selv at indbetale deres Stat, kunne de slippe uden nogen som helst særlig Alemp, naar de blot betale til Sognefogden, naar han kommer. Saa blive de ikke en Gang udpantede, de komme kun af med den gamle Mark til Sognefogden, og saa have de haft Naadighed over deres Stattebeløb i saa meget længere Tid. Det er naturligvis en Ufsik. I § 14 hjemler Kommunerne Afgang til at opkræve en Strafferente for saadanne Restancer; jeg beder lægge Mærke til, at det ikke er jagt, at Kommunerne skulle opkræve en saadan Strafferente; man vilde saa komme til at ramme ogsaa dem, som ikke have betalt, fordi de ikke have kunnet betale, og i saadanne Tilfælde vil Kommunen vel næppe gøre det; Bestemmelsen er vel kun truffen for at hemme den Praksis, at Folk,

som meget godt kunne betale, lade være at betale blot for Rentens Skyld.

De øvrige Paragraffer svare til Regeringsforslaget, kun er der foreslaaet en ny § 18, til hvilken Regeringsforslaget dog ogsaa har en tilsvarende Paragraf i Lovforslaget om Bygningskyld. Den ny § 18 gaar ud paa at gøre Bestemmelsen i Landkommunallovens § 50 virkelig anvendelig. Denne bestemmer nemlig, at Amtsrådene kunne ligne $\frac{1}{3}$ af deres Udgifter paa Sognekommunerne. Denne Regel har hidtil kun været anvendt af omtrent 6 Amter — om den er kommet til Anvendelse i et Amt til i Aar, skal jeg ikke kunne sige — men det er da for et forholdsvis lille Beløb; og de andre, der have anvendt den, ere heller ingenlunde gaaede til Tredjedelen, men til et langt mindre Beløb. Grunden, hvorfor Amtene ikke have anvendt denne Regel, siges at være den, at da Kommunallovens § 50 bestemmer, at en Del af denne Ligning skal foretages i Henhold til Folketallet, har det ikke været muligt for Amtene at anvende denne Regel, fordi de saa vilde komme til at beskaffe de Kommuner højere, som snarest trænge til Hjælp; thi som oftest ere, tror jeg, de to Ting, et højt Folketal i Forhold til et lavt Hartkorn Tegnet paa en fattig Kommune. Men det kan ogsaa være, at det omvendte er Tilfældet, det maa vistnok erindres, og derfor vil man heller ikke kunne tage Reglen omvendt, saaledes at Fordelingen sker i omvendt Forhold til Folketallet; det gaar heller ikke an; men dette Hensyn kan ikke vel være det for alle Kommunerne bestemmende eller overvejende. For altsaa at gøre § 50 virkelig effektiv, har man foreslaaet, at den Tredjedel, som Amtskommunerne hidtil have kunnet ligne, bliver fordelt mellem Sognekommunerne saaledes, at Halvdelen fordeles efter Hartkornet og Halvdelen efter Amtsrådets Støn, og naturligvis kan ethvert Støn om den Statteevne, som Kommunen overhovedet er i Besiddelse af, kun bygges paa forskellige Hensyn, og deriblandt kommer ogsaa Folketallet til at spille en Rolle. Somme Steder vil det vise sig, at et stort Folketal foranlediger en ringe Statteevne, andre Steder vil det modsatte være Tilfældet. Men endvidere har man ment for at undgaa meget stærke, bratte Overgange, som altid virke ubilligt, at burde begrænse denne Fordeling mellem Kommunerne derved, at de Kommuner, som kunne taale noget Baalæg, ikke straks blive for stærkt bebyrdede. Det er nu meget vanskeligt paa Forhaand at træffe de Grænser, som ville passe i alle de Tilfælde, og vi ere fuldstændig forberedte